

Квіти Содому
Олесь Ульяненко

За яких обставин людина може опинитися на самому дні і чи може вона, навіть маючи бажання, вирватися звідти і повернутися до нормального життя? Чи можна змінити свою долю, якщо ти з дитинства приречений жити серед покидьків? На ці та багато інших питань намагаються знайти відповідь герої роману Олесь Ульяненко «Квіти Содому».

Олесь Ульяненко

Квіти Содому

Посвячується Володимирі Тихому

1. Оксамитові очі демона

Ми порубали Тоцького на шматки. Замочила його Мама, а потім пішла. Ми акуратно складали впоперек та вздовж до ящика з-під телевізора його бренні останки. Ящик приніс я. Довелося довго шкребтись в прикарабку витрушуючи всіляку шлоїбень, а Макс уже кричав крізь сонячну кушпелінь:

– Ти що там дровичся! – двома пальцями Макс затискав сигарету. Міцний «галуаз» без фільтра. Такі курить Ален Делон. Я сам його, Макса, навчив. Але, якщо чесно, то фіг його знає. Воно так буває: підчепиш якусь заразу від когось, а потім лікуйся і доводь, що саме воно твоє. Це я точно просік. Еге. Макс повернувся боком, і тінь сховала його. Потім я побачив змах його руки. Щось чвакнуло.

– Блядь, а що робити з головою?

На тій стороні вулиці годинник відбив дванадцяту. Чомусь запетрилося в голову, що всі ми кудись ідемо, назавжди, але кожен, блядь, як Тоцький, намірив собі охеренну купу часу.

– Шо... шо... – потягнув я, прилипаючи поглядом на той бік вулиці, де люди бджолами снували сірим асфальтом.

Макс повів плечем; кисть його руки розквітла на сонячному промінні трояндою. Пальці стискали пожовтілий від юшки недопалок. Да, до цього не

звикаеш. До чужої смерті. А знаєте чому? А тому, рідненькі, що ми бачимо лише чужу. Своя-то приходить – ку-ку, і ти десь там, де весело або дуже хуйово. Нічого не попишеш. Я філософ. Жратва і філософія – мое кредо. Не думайте, що я такий дурний.

– Кінчай своє гівнилово, – сказав я.

Макс підвівся, тримаючи за патли усміхнену морду Тоцького.

– Шо, блядь, питаю, робити з довбешкою?

Я закурив і, напевне, з точки зору Макса, недоумкувато подивився на обидві голови. Тоцького і Макса. Або на Макса і Тоцького. На яку голову краще і зручніше дивитися: мертву чи живу, живу чи мертву? А?

– Поклади до ящика.

Макс сплюнув під ноги.

– Та, блядь, не влазе.

– Не знаю тоді. – Я почухав яйця, потім потилицю: м-да. – Шо, завелика?

Макс підкурив ще одну цигарку.

– Угу. Напевне.

Макс знову харконув під ноги, показав голові язика.

– Не плюй на підлогу. Чорт тебе їби! – несподівано мене прорвало. – Що завелике? Га? Чого рячись, мов придурок? Відповідай.

Макс з чмакотинням опустив голову Тоцького на мокрий поліетилен.

– Напевне, ящик, – тихо сказав. – Телік-то тридцяти-шестидюймовий. Цей грьобаний телік. Він винуватий. Да!

Годинник на вежі видав температуру. В небі висіло кілька птахів. Нерухомість світу поєднує тебе зі смертю. А ще люди, які невідомо чого снують туди-сюди.

– Треба щось вирішувати.

На широчезному балконі зайцями бігали сонячні тіні.

– Телік на тридцять шість дюймів? – запитав я.

– Я не капелюшних справ майстер. – Макс довго зизив оком через праве плече. У нього собачий погляд. Як у хорошого собаки. Нічого поганого. – Думай, ти у нас краще кип'ятиш черепушкою.

– Значить, так... Витягуй ковбаси...

– Шо-шо? Які ще, в хуя, ковбаси?

Годинник проквакав рекламний ролик. Макс відригнув.

– Ти ходив на «Любе»? – спитав Макс. – По-моєму, їхній той, основний, справжній мужик. Га? Як ти думаєш? – Потім вилупився на рекламу, де якась руда лахудра натягувала купальник. – Блядь, а я б їй вжарив. Га?

– Я тебе, ідіот, запитую: кишки повитягував?

Макс надув губи, він завжди надував їх, коли починав ворухити кеглями.

– Да? Ну да... Не помню...

Ми повернулися і стали вивантажувати ящика. Витягував усі ці причандали Макс, а я чекав, коли проб'є годинник. Макс якраз розкладав нутрощі Тоцького на підлозі, як двері у передпокої рипнули і почулися легкі, сомнамбулічні кроки. Макс роздявив рота, замер. Наче пес, котрий хотів гавкнути, а побачивши лева, наклав під себе купу. Печінка Тоцького ляпнула разом з дверним замком. Тільки з'явилася голова, я зацідив кулаком. Потрапив під ліве око. Ми схилилися зі знанням діла над прибульцем.

– Баба, – сказав Макс.

– Угу...

Макс, висолопивши язика, зробив коло над жінкою в сріблястій сукні. Вона лежала на животі, витягнувши наперед руки. Макс відійшов до свого робочого місця. Став спиною. Я нахилився і повернув їй голову руками. Обличчя у неї було блідим, з чорними дугами брів. Жінка ще встигла бликнути на мене зеленими оксамитовими очима і відключилася. У неї все при собі. Не так як у тих бабів, що вроді б і все тіп-топ, а нема за що зачепитися. Але не на мій смак. Я люблю блондинок. Холодних та недоступних, а дивись, дає так, що срать просто хочеться від щастя. І очі в неї неймовірно красиві. Така як психоне, що такса тобі, – може і горлянку перегризти.

– Класна баба, да? – вирік Макс. І я вже почав підозрювати масінький бунт. З ним це раз на десять років трапляється. Кеглі починають працювати неправдоподібно швидко.

– Я не люблю таких, – сказав я. – Вона худа. Хіба що срака... Як у моделі...

Макс ще раз оббіг навколо тіла.

– Що з нею робити?...

Я витягнув мобілку, але не вмикав, а продовжував дивитися на жінку. Цікаво, подумалося, як вона виглядає в очах собаки, як за нею спостерігає риба, і, взагалі, що відчують трухняві лахудри, коли бачать її задницю.

– Лу, – знову забекав Макс. – Лу, ти трахав у жопу бабу?

– Угу... – Я ще дивився то на її зад, то на мобілку, а Макс відступив до робочого місця і потягнув до себе потрухи Тоцького.

- Я придумав, - видав Макс пророчим голосом.

- Ну і...

- Я трахну її в очко.

- Ти ідіот.

- Не називай мене ідіотом. Ти трахав бабу в очко, а я ні. І не називай мене ідіотом... Ідіотом... А то, то, то...

- Що так, а? - піддрочив я його.

Макс присів і втупився у її задницю.

- Згрибай, сучара, ковбасу цього виблядка і неси до ванної! - почав заводитися я.

Але Макс уже оглух і онімів, і став навкарачки, і задирав уже бабі плаття.

- Бля. Ти тільки поглянь... На ці ноги... Як у броллера... Ти колись бачив таке... - Очі у Макса ворушилися як у скаженого бика. - Ух ти! Чорт... Ох!

Цей гунявий уже залазив на неї.

- От же... От же... Не пролазе... Очко як у целки...

Він встав, поплював на руки і прийнявся з не меншим азартом запихати свій хер в задницю новоспеченої подруги. Дамочка застогнала, дригнула ногою, здається, лівою.

- О! Півшишки загнав... О! Ще, манюся... Розслабся... О!

Дамочка прийшла в себе і запручалася. Макс професійно тріснув її тричі по черепку, здається, розбив, і продовжував працювати, хрюкаючи, пускаючи фонтани щасливої піни. Я набрав по мобільнику Маму. І як тільки вона озвалася, цей ублюдок кінчив, як кінь, завалився на бік, голосно бецнувши ял-дою об підлогу. Мама відповіла не відразу. Мама пирхала, і я бачив перед собою порепане обличчя, вузькі монголоїдні очі, вірніше - одне. Друге у Ма було скляним.

- Лу, ти? Що трапилося? - запитала Мама.

- У нас проблема, Ма.

На тому кінці міста, десь під Ірпенем, я почув, як голосно сьорбнуло повітря.

- Ну...

- З'явилася його подруга.

- А він?

- Він кусками в ящику.

Сьорбнуло ще раз.

- Кусками?

- Макс трахає цю..

За трубкою хрюкнуло.

- Бісів відморозок. А той червоний ящик?

- Ми ще його не знайшли.

Тут я побачив птахів, дуже багато птахів, що аж темнів горизонт і тіні зникли у місті й над ним. Ноги стали такими легкими, що не змогли витримати тягар тіла. Я сів на стілець.

- Чого мовчиш, Лу?

Я продовжував мовчати і слухати у рурку хрипіння Мами. Жінка так і лишалася лежати із задраною сукнею, а Макс уже сидів. Він сказав, дивлячись на свою ялду:

- Блін. Ух ти! Глянь, він ще стирчить.

Я облизав губи, що в одну мить пошерхли. Мама сопіла на тому кінці світу.

- Він стоїть. У-у-у! Я її ще раз трахну? - Обличчя його якимось просвітліло, хитро, як у веселого дебіла, зморщилося.

Макс дав шарабана ялді і сказав:

- Може, ми заберемо її з собою?

Мама закашляла на тому кінці дроту, а знадвору зашурхотіло. Деньок сьогодні видався ще той, як затхла вода в акваріумі, коли ще не взялася жабуринням. Світло плавало у повітрі мов сміття. Несподівано закрутило зуби, пломби в зубах, пеньки. Потім я знову побачив птахів. Таких птахів я зроду не здибував. Птахи висіли в цій небесній багнюці. І я бачив замість пір'я чавунного кольору луску, бірюзові очі, метрову опаш розкиданих крил, і повітря, і туман, що обтікав крила. Хер зна що..

- Не знаю, - тільки й відповів я.

- Що ти лепечеш, - заверещала Мама на тому кінці. - Найдіть ящик і вшивайтеся звідти.

- А дівчина?

Ящика ми не знайшли. Пляшки з кислотою Макс переплутав з оліфою, тому бренні рештки Тоцького він, як тяжкий гріх, тягнув на горбу. Мама наказала замочити Макса. Я йшов і важко дихав у спину Макс, намагаючись зщепити дві задачі - йти, а ще думати, як замочити Макса. Надворі випав легенький

сніг, сутеніло, погода нагадувала швидше осінню, аніж зимову. Було багато дівчат. Це теж заважало думати. Макс зупинився і поставив ящик на сніг.

– Не зупиняйся, ідіоте, – визвірився я.

– Ти чого! Бери і сам неси.

– А хто поставив машину за чотири квартали?!

– Хіба це багато? – Макс підкурих «галуаз».

Я задумався, підраховуючи кілометраж. Нічого не виходило. Я метикував, як почати. Нарешті зважився.

– Мені тяжко зізнатися собі, але я люблю тебе, Макс, – видавив я з себе.

Макс піднімав ящика з Тоцьким. Він зупинився, роздявив рота, сапонував ротом повітря і гепнув тим ящиком об землю.

– Ти шо! Хочеш мене в жопу віддрючити!

Я стояв і мовчав. Шматки Тоцького повивалювалися на сніг. В помаранчевому освітленні вони виглядали як копчений бекон.

– Ти шо, підар? – Макс млином замахав руками. – Ти шо, за кого мене тримаєш?... А може, тебе замочити, Лу? Я не люблю підарів, Лу!

Проповзла парочка, яка вивалилася з «мерса». Баришня спіткнулася об руку Тоцького, підняла і простягнула мені.

– Будь ласка, це ваше!

Макс випнув губу.

– Ні. Не його, – сказав він. – Тоцького.

– Ні, я бачила, як ви упустили.

– Ні, це не мое, – повторив я. – Мої на місці.

Для достовірності я простягнув їй свої руки, щоб вона розуміла, на кого нарвалася. Найшла лоха.

Дамочка подивилася і побачила руку Тоцького з золотим брюліком, а я виматюкав подумки Макса – лишати рижуху, бля, точно козел, може тільки козел. Але потік моїх думок несподівано перервався. Дамочка жбурнула частину Тоцького під ноги і заверещала, забила об дублянку руками, мов крильми курка. Отак вона стояла і кричала, хто його зна скільки. Опам'ятався Макс. Він витягнув свого кольтьяру, ткнув дамочці під носа.

– Заткнись, дура! І вйобуй звідси, а не то я...

Я нахилився і став збирати решки Тоцького, думаючи, як замочити Макса, і про підара думав також. Дамочка не переставала верещати.

- Я тебе в жопу оддрючу, а твій фраер тебе ж і розпиляє!

Ліхтарі лізуть в очі. Мені обридла ця парочка сраних мажорів. Макс, видно, теж, а швидше ганджу покурити закортіло або по вені чорної прогнати. Він наводить шмал на пару і кричить на всю Тарасівську:

- Блядь, ану валіть звідси!

Тут мене пробиває. Я кажу Макс:

- Макс, а ти знаєш щось про любов?

Кеглі Макса так торохнули, що почули на Троещині.

- А ти шо, підар? - говорить вкрадливо Макс.

- Ти чо, охрінів. Я тобі про вищу любов втіраю! - я йому.

- Ну ти насрав, - відповідає Макс і тягне руку за шмалом.

Мені робиться ніяково і смішно. Ще валить сніг, сирі і така херня, що навіть у кіно не знайдеш. Тарантіно на відгул пішов. Ага. Посцять.

- Мочи, що тягнеш. Я тільки й жду, щоб ти своїми мізками посрав!

І так пру на нього, а він стоїть, ворушить кеглями. Порожняк повний.

- А хто втірав про любов! - завівся по-новій Макс.

- Ідіот, я тобі про любов братську. Про християнську говорив.

Макс якось обм'як, присів навпочіпки, звисивши руки зі шмалом на колінах. Я схилився над ним в брунатних сутінках, з дорогим запахом парфумів та поту, що струменіли з цих двох.

- Ти чого брюлік у Тоцького з пальців не зняв? - уже спокійно запитав я.

- Я не відморозок, - тихо так, наче дитина, сказав він, і велетенські його руки затремтіли на колінах.

- Чистої води, - гнув я своє.

Посипав сірий як попіл сніг. Я сів поруч з Максом. Разом ми подивилися на парочку.

- Що з ними робити? - заворушилися кеглі у голові Макса.

- Замочити.

Мужик зомлів і повис на дамочці.

- Ні. Ми їх відпустимо. Мама нічого не говорила.

Я витягнув «берету».

– Слухай, Макс, на кой хер ми тягнемо цей ящик? – запитав я у нього.

– Мама ж, блін, сказала... А ну розвернись сракою, – звернувся він до дамки.

– Мама, недоумку, сказала про другий ящик, – видав я йому істину в останній інстанції.

– Еге... – він продовжував вивчати зад дамки.

– А ще Мама сказала, щоб я замочив тебе, – давив я своє.

– Ти в натурі?

– Куди натурніше.

Макс заходився вивчати мужика.

– Ідіть на хер звідси, – заревів він бугаєм на парочку.

– Стоять!

– Пиздуйте!

– Ти нариваєшся!

– Нехай допоможуть збирати Тоцького!

– Да, тільки разом! Да!

Ми четверо, розплилі у жовтку всіляких там підсвіток, почали запихати Тоцького до ящика. Цього разу все поміщалось, складалось нормально, тільки ящик трохи промок і розвалився. Але чисто технічна проблема викликала у мене обгрунтовану підозру. Я зупинився з шматком грудини Тоцького і глянув суворо на Макса.

– Макс...

– А?...

– Макс, – дипломатично почав я. – Ти, брат, не думай, що я знову наїжджаю на тебе...

– Ти стосовно підара? Забудь, старичок. Давай швидше упораємося...

– Який в хера підар! Скоро нас самих так виібуть, що місця на сраці не знайдеш, де штопати.

– Ти чо?! А?

Я сів прямо на жовтий сніг. Макс проти мене.

- Макс, скажи, де голова?

- Ти про шо... Лу? Я ж...

- Макс, - тихо почав я. - Де голова Тоцького?

Макс випнув губу, сплюнув через неї, подивився на гурт дівчат у яскравих курточках, що пускали кольорові кульки, сипали серпантинном.

- Лу, а шо, скоро Новий рік? Да?

- Ну да.

Парочка запихала останню ступню. Запихала баба, а мужик стояв на чотирьох і ригав.

- Макс, куди поділася голова Тоцького?

- І правда, де?

- Ти її забув, Макс.

Ми сіли і подивилися у темряву. Парочка тихцем пробиралася до свого «мерседеса». Макс навів на них свою приправу.

- Е, народ, візитку, - виголосив Макс, провів демонстративно коло дулом свого шпалера, чим викликав у мене неабияку підозру, що кеглі у нього зараз вишикувалися лише у зрозумілому для нього порядку. - Піднеси сюди. Давай. Давай! Хальт! Ги-ги!

Він дивився на жінку, яка йшла до нього погойдуючись, вихиляючи неприродно стегнами. Якось Мама замочила одну таку, істеричку. Макс, з виглядом кіногероя, взяв візитівку і наказав мотати.

- Лу, вона мені не сподобалася, - сказав він.

- Так. Але ти певен, що тобі... - намагаючись надати голосу впевненості, розпочав я, бо починав боятися, коли на Макса наповзала меланхолія.

- Лу, скоро Новий рік, а у нас нема тьолок. Да? Треба було взяти ту. Ми могли б її відтрахати. По черзі, ну, або разом. Вона тиха, зовсім не кричала. - Макс засунув шпалер до кишені.

- Еге ж, Макс. Але та, на хаті Тоцького, була непритомна. І...

- Слухай, у мене дуже багато гріхів, - Макс провів рукою у повітрі, у мене похололо у шлунку.

- Еге ж...

- Я дрович на Різдво... - Макс почухмарив груди. - І таке інше... Нам треба щось вирішувати. Давай видзвонимо оту сучку з «мерса», вона ось навіть лишила візитку, і відсвяткуємо Новий рік з нормальними бабами, а? Вона дала візитку.

- Розумієш, брат, візитка тобі може не знадобитися, - вкотре потягнув балачку я і помалу почав витягувати люгера.

- До чого це ти?

- Треба щось вирішувати, Макс.

Макс трухонув кеглями.

- До чого це ти? Невже мене замочиш?

Він подивився і нахабно роздявив гнилозубого рота. З нього смерділо тухлою рибою.

- А ти як думав, Макс, - сказав я йому, приставляючи люгер до скроні.

- Це мені за те, що я дрочив на Різдво. - І Макс розплакався, прямо у велетенські кулачила.

- Перестань, братан, усі ми так чи інакше когось випередимо на фініші, - сказав я і обійняв Макса за плечі. - Я ще не вирішив повністю.

- Да?

- Напевне ми сходимо в якийсь дуже крутий кабак, а потім вирішимо, - втішав я Макса.

- У тебе паскудний характер, - вкотре здивував мене своїми розумовими здібностями Макс. - У тебе паскудний характер! - Повторив він.

- Ні, я просто діловий чоловік. Поглянь, ми живемо серед людей. На вулицях капіталізм. Розумієш, Макс... - виправдовувався я.

Макс схлипнув, потягнувся до кишені, але я міцніше притиснув люгер до скроні. Він спокійно відвів ствол.

- Спочатку кабак, потім підемо до дівчат, - вирік він. Саме тієї миті, коли я почав пресувати Макса, до мене почало доходити, що нам кранти.

- Макс, спочатку ми віднесем Тоцького в безпечне місце, потім візьмем ту бабу, і...

- Кльово, вона мені сподобалася... У неї на попці наколка... Ти справжній брат, Лу. - І Макс уже був готовий розрюматися у велетенські кулаки, як моя сутність злетіла над сльотливою буденністю.

- Блін, Макс, коли це ти на сраку почав говорити попка?!

- Ашо?

- Та-а-а.

Ми повільно йшли вулицями, сніг то попускався, то сипав ще більшою стіною, чвакав під ногами манною кашею, і мені дедалі робилося сумно, незатишно, я вже до самої Саксаганської і гадки не мав мочити Макса. Я метикував, куди ліпше запхнути Тоцького. Ми йшли, передаючи ящик один одному ледь не кожні двадцять метрів. З ящика таки прямо сюрчала кров, уже вигасла, подібна на потухаюче полум'я. Штани у Макса вимокли, але він не звертав уваги, якось дивно згорбившись, ворущачи квадратною щелепою, а чорні п'явки злиплого волосся падали на очі, що скляною радістю дивилися на сніг. Там, де Горького перетинала Саксаганська, тягнувши голими нервами трамвайні колії, ми зупинилися. Але як тільки зупинилися, мені відразу нестерпно захотілося здихатися Макса разом з Тоцьким. Нічого не кажучи, я підхопив ящик і потягнув у чорну арку двору, віднайшов контейнер і висипав усе туди. В ларку я купив кілька пляшок запальної суміші, вилив і підпалив. Вогонь хижо визвірився в потемки, і я кілька хвилин, якщо не більше, грівся під його бурштиновим промінням. Коли повернувся, то побачив зсугулену постать Макса, що самотньо сидів на паркані. Мене знову охопив сум. І я чомусь подумав про ту дівку, що лишилася на квартирі Тоцького, і що вона, напевне, мертва або лишиться довіку дебілкою після Максових зуботичин. Нехотя я побрів до нього. І сказав:

– Вставай.

Макс не рухався, а з блаженством дивився на пульсуючі вени колій, ворущив губами. Від нього дуже смерділо.

– А вона дійсно кльова, – проказав він, наче заробив тільки що мільйон баксів.

– Тоді ходім, дебіле.

– У мене одяг забздьолихався, – видав він, не ображаючись на дебіла.

У цього придурка явно був передноворічний настрій. Тільки-но я побачив Макса у такому стані, то мозок мій шалено запрацював у зворотному напрямку. Макс вилупився на синю синтетичну ялинку. За вітриною в коротких колушках санта-клаусів дефілювали дівчата з гарненькими литками. Дівчатка були світленькими, як перший сніг. Від того не робилося веселіше. Під вітринами я доскіпливо обдивився себе, Макс нюхнув кокаїну, повеселішав і зараз ніс таку дуру:

– Треба купити ялинку. І ковпак Діда Мороза. А ще мішок для подарунків...

– Ми туди покладемо твою кралю, – не витерпів я.

– Як?

– Шматками, якщо твоя ласка...

Макс задумався. Нарешті це мене розвеселило. Цей йолоп пнувся, аж посинів, ворущачи кеглі, що я таке сказав. Виникла думка, щоб тут його і заганашити, але якийсь потаємний біс усередині підказував, що ще не час. Біс був сивим, симпатичним, з очима... Блін, це точно була дівка, яку ми полишили у квартирі Тоцького. Мені зробилося весело. Макс продовжував

втикати на ялинку. Я навіть про себе подумав, які у нього м'які та великі, майже як у школярки, вуха. За одним навіть пушок.

– Зараз повернуся, – сказав я йому. – Тільки не тікай. А то знайду і уб'ю.

Макс мов кінь замахав головою.

На годиннику, білому і круглому як скляне око Мама, було близько дев'ятої, коли ми підійшли до малинового дому Тоцького. Мене щось утримувало. Чи те, що за свої кровні я купив шмотки для Макса у шикарному бутику. Чи тому, що сум падлюче заповзав біля цього дому. Я стовбичив і дивився, як співає мокрий сніг під шинами авто, не бачив людей, намагався зрозуміти, напевне, і зараз думав, напружено думав, хто нас вибрав, що ми такими зробилися, наче нічого не існувало, а заодно існувало, тільки так, як на гарному малюнку. Хто нас вибрав? Звідки взятися таким думкам. Десь я вичитав в одній газетці, що вбивці завжди піддаються роздумам і меланхолії. Я читав тільки комікси, романи про велике кохання в м'якій палітурці, любив порнуху і заробляв, як зароблялося. Що то за зв'яздуни краплями смоли лищали під ліхтарями, а від того в очах рябіло, навіть паморочило.

– І я собі куплю, – сказав він, поправивши санта-клаусівського ковпака на голові.

– Не купиш, – недбало, навіть кволо відповів я йому, а Макс продовжував дивитися з дитячою радістю на «хаммери» та «мерседеси», наче на різдвяну ялинку. Скрипнувши зубами, я потягнувся до люгера, але так нічого і не зробив, продовжуючи дивитися на безмежну пашу асфальту, котра поглинала людей, машини, магазини. Я так нічого і не зробив. Хоча бачив, як Макса заїдала нетерплячка. Трахатися чи померти? Гадаю, що проблеми ніякої ані там, ані там не було.

На більмуватому і мокрому годиннику стрілки показали дев'яту, її вже тут немає, чомусь полегшено подумалося. І ткнув люгером Макса у ребра.

Мені так пекло голову наче я лежала на гладкій ріні, на березі моря, а теплі потоки повітря підмивали пахвини. Лежала п'яна, сонна, а сонце розтоплювало мізки в голові, і поперіч усю некомфортність, я відчувала себе щасливою, як коли стоїш напередодні чогось. Смішно зізнатися, але за свої дев'ятнадцять років я лише раз відвідала море. В Салоніках. Моя слабка пам'ять, тонка як пліва, а в зірках зіниць міцно сплетені, мов ліани, руки, щупальці виноградної лози, замшеві грона хмар над горизонтом, нерухомі птахи, терпкий спустошливий запах моря, що невід'ємно пов'язаний з чимось більшим, ніж оргазм, де смак сперми на піднебінні нічого не вирішує, а заодно вирішує все, як дотик шерехуватого чоловічого язика на твоєму кліторі. Так я почувала себе зараз, ще не розплющивши очей, не піднявши голову. Мені видавалося, що я підійму очі і побачу вгорі пульсуюче сонце. І як тоді, на простирадлі моря, я зведусь на лікті, вип'ю ковток вина, і зробиться легко і спокійно, наче хто в далекому відлунні прожитого життя, в глибокій пам'яті незбагненого бавиться над вухом кришталевиими дзвониками.

За секунду, супроводжену оглушливим шумом у вухах, я вже була на ногах. Спробувала сісти, із закритими очима. Мене повело вбік. Зіпершись об щось тверде ліктем, я виблювала – раз, два, три. Нічого нового. Але дійсно нове висіло наді мною повітряною парасолею, лягало легким шовком на плечі. Я відкрила очі, але нічого того, на що сподівалася, не побачила. Як завжди у житті. Позаду та попереду лежала тяжка темрява, просякнута кислим запахом. Я стояла на високому мосту, на свіжовиструганих дошках, що грали під неподатливими ступнями, внизу мельхіором відчаю протікала річка. Там лежав пульсуючий, як нариваючий чиряк, відчай. Це була безнадія швидкісного поїзда, що мчав без зупинок, – куди очі дивляться у дурного машиніста. Але зараз у темряві, з кислим капустяним запахом, на мене дихнуло пустотою початку. Розкидаючи предмети, діставшись до вмикача, що блимав оком вампіра на стіні, я увімкнула світло.

І відразу повернулася в реальність: стіни тютюнового кольору, малинові пузаті крісла, салатіві гардини, поля котрих обсипані ріденькими ромашками, безліч годинників, в обладунках з фальшивого золота. Нудьга на краю смерті чи життя, сам чорт не розбере. Інтер'єр нічим не різнився від того, що творилося на білій, як біографія президента, підлозі. Біля стола, зі стрункими жіночими ногами, верх пошлятини, якимсь недбалом, як загублена поспіхом пенсіонеркою капуста, лежала голова Тоцького. Моя ступня досить зручно вмостилася в калюжі крові, що кольором зараз нагадувала «криваву мері», яка простояла днів зо три.

– Оце так да! – видавила я вголос і присіла на краєчок крісла. Шкіра приємно муркнула.

Я провела пальцями по голові і намацала велетенську, як ріг, гулю.

– О! Блін. Невже я його вбила... Схоже на те... Ану, детка, заспокойся... Так... Давай зберемося, сонечко. Ось. Тоді запитується: хто тебе огрів? І де решта Тоцького? Погуляти пішла наліво? А з делікатності голову лишила мені...

Я дістала жвачку і заходилася темпераментно жувати. Мене знудило, а я ще продовжувала ремігати, виблювувати, ремігати, виблювувати до тих пір, доки не пішла жовч, а коли висохла і слина, я подалася до ванної. Вимила ноги. Замазала синця так-сяк тональним кремом. Одягнула свої старі джинси, светр. Набила речами сумку. Витягла на кухні пляшку віскі і вглушила цілий стакан. Помахала голові Тоцького на прощання і вийшла в коридор. І тут-то мені зробилося страшно.

Не пройшло п'яти хвилин після мого виходу у світ, тобто коридор, а хміль вилітав із швидкістю випущеної глупоти, як на світській вечірці серед багатих телепнів. Я вже дісталась до ліфта, коли відчинилися двері і на порозі з'явилося усміхнене шерbate дівчисько.

– Тьотя Фанні, що з вами? Чому ви хитаєтеся?

Я перевела подих. У голові гуло.

– Та це я так...

Дівчисько шморгнуло носом:

- Ні, ви скрадаєтеся, наче злодій.

Довелося зупинитися. Миле беззубе створіння, у велетенських окулярах, десь на межі статевого дозрівання і мочіння в ліжку.

- Ні, сонце, так треба.

- Треба?

Мені не обов'язково було зупинятися. Але я хилиталася. Стояла і витріщалася на дівчисько.

- Так.

Чудовисько з двома зубами замислилося, по-бісівськи блиснувши двома скельцями.

- А Тоцький теж грав, коли надзюрив під нашими дверима?

Дівчисько по-дорослому насупило брови.

- Так. А зараз... Зараз мені треба йти...

- Ні.

- Як, дороженька, ні?

- А ось так. Я закричу і покличу тата.

Мене хилитало і нудило, але я спромоглася, перед тим як ударити по кнопці ліфта, видавити з себе:

- А чого це?

Маленьке гаденя зморщило носика.

- А тому, що мені так хочеться.

І тут мене якогось дідька прорвало.

- Ах ти, маленька сучка, у тебе навіть менструації немає!

Гаденя заступило мені дорогу. Зросту - підборіддям до плеча. Мене хилитнуло вбік, а каблук, каблук підвернувся, і я боляче ударилася об підлогу коліном. Каша в голові струснулася, пустивши з очей чорно-білі кола. Міцна дівчача п'ятірня ухопила мене за комір. Гаденя притягнуло мое обличчя до свого.

- Попісяеш мені у ротика? - зашипіло воно смердючим киснем у проріхи між зубами.

Тут я виблювала все, що випила, на її мавп'яче личко. Воно витерлося одним махом, відчинило двері і покликало тата. Все, я влипла.

Тато з'явився відразу. Куций чоловік у спортивних штанах. З випнутими колінами, банальним брезклим обличчям і в окулярах. Копія свого чада. Він витріщив очі і закричав:

– Хто ти така! Ага, я тебе знаю! Ти та шльондра Тоцького. Ліза! Ліза! Тут твою дитину згвалтували!

Хряпнули двері, і на поріг виплила мама, невдала копія обох перших.

Історія моя проста. Нічого розповідати... Якщо довго не ходити манівцями, то вона стосується лише мого скляного ока. Вся історія мого життя, принаймні про що хотілося говорити, – це саме історія мого скляного ока.

Виростала я в тихому провінційному містечку в сім'ї військових. Сама атмосфера припускала, що я ніяким чином не могла і мріяти про нормальну світську кар'єру. Хоча нетесаній, з червоним, налитим кров'ю обличчям дівчині, з широкими плечима, вузлуватими руками, нестерпним характером та сексуальністю, сильнішою, ніж у африканського гібона, робити було нічого навіть і серед начищених чобіт та хакі. Тому десь у класі шостому в роздягальні мене згвалтував сторож Бабенко. М'яко дуже сказано, а таки просто відпхав у всі дірки. Мені сподобалося. Але сторожа посадили. Ця вся вовтузня навколо цього процесу за рік-півтора набила моїй персоні досить сумнівну ціну. Ціна у всьому відносна. Визначити її з часом дедалі все тяжче, а життя, саме по собі, річ неможлива, якщо ти заздалегідь не визначив, що ти хочеш і що ти можеш. Хоча найпершим чоловіком був мій батько. Озираючись назад, я можу з тверезою упевненістю сказати, що мій старий так і лишився єдиним і неповторним чоловіком, якого я любила. Я приймала всі його витребеньки прихильно, не чинила спротиву, лагідно, як і належить коханці. Батько був майстром у цій справі. Матір я не любила. Мати викликала у мене відчуття ненадійності. Її пестоші нагадували рухи та пестоші лакованої ляльки, завчені з дешевих бульварних романів. Мене бридило, коли вона брала мене в ліжко і несла несусвітню глупоту, скаржачись на батька і на свою знівечену долю. Мати була красивою кретинкою, якої світ не бачив.

Після школи я зі своїм коханцем подалася до столиці. Коханець мій, Іван Калістратенко, був на багато років старшим від мене. Але справа не в тому, навіть через великий проміжок часу я згадую Івана, як найсвітліше у своєму житті. Єдиний сукин син свого роду, що не дружив з головою, з навколишнім, а зумів прижитися. Був він нівроку дужим. Служив у батька по господарській частині. А до цього командував підрозділом «Альфа». Десь там його і гепнуло по голові, не знаю точно, в якому місці, бо він плутав, усе показував лису, мов гарбуз, голову з синіми, рожевими шрамами і все називав то Афганістан, то Африку, то Чечню. Словом, ще той перець. З тодішнього погляду місцевого мешканця, навіть і для мене, Іван видався б лихою людиною. Але, на противагу суспільній думці, він викликав у мене непідробний захват, уперше за стільки років, після того випадку у шкільній роздягальні. Від Івана віяло замріяним затишком, саме так. Це виходить так, як завжди, як на зло, не збуваються дитячі мрії, а ти не помираєш і продовжуєш жити. Тому у ньому була впевненість загнаного на бойню бика. Тож з першого разу він мені впав у око, і з того, без зайвих балачок,

почалося. Я ж говорила: людині варто зрозуміти, чого вона бажає, але треба неодмінно знати, що це саме її, решта до долі не має ніякого відношення. Так трапилося зі мною. І я з задоволенням приймала те, що давало мені життя. Саме того дня я вирішила, що це мое життя. Нехай без горизонтів. Байдуже. Аби твоє.

Іван навчав мене всього, що знав сам. Я разом з ним управлялася в стрільбі, в боксі і джіу-джитсу та кунг-фу. Це замінило мені нудно-солодкі книжки про кохання, про вірність і таке-сяке, чим давно перебивалися мої однолітки. Горизонт для мене був розчищений від цієї похабені, від котрої сходили з розуму, труїлися конячою дозою проносу провінційні шерепи. Та досить про це. Одного дня закінчилося наше таємне райдужне існування. Про нас, як завжди, в останню чергу довідався батько. І ми вирішили втікати до столиці. Що швидко і виконали. Як наслідок – батько мій напився до зелених чортиків, заліз на дах дев'ятиповерхівки, прихопивши кулемет ротного і набоїв стільки, що можна було б відстріляти половину Африки, але смертю хоробрих лягли працівники ЖЕКу, котрим збрело в голову, що мій тато посягався на державне добро, ну а батечко сплутав їх із зулусами.

Без особливого клопоту ми дісталися до вокзалу, переночували на якійсь квартирі, забитій краденим шматтям і тарганами, майже у самому центрі. Ось так. Єдине, що виривалося з моєї протухлої пам'яті нудними іржавими вечорами... Малинові будинки світанку. І я зрозуміла, що вже іншого життя не буде. Я прийняла місто як своє. Без цієї репаної селякуватості заздрості та ненависті до того світу, до якого не належала. Звична до будь-якої роботи, я взялася за неї впевнено і хутко, мов давлючи мух набридливого сонячного дня. Іван не просиджував даром часу. Швидко розшукав однополчан. І за тиждень влаштувався тренером в одному закладі. Я тримала хазяйство і потроху обвикалася. Я говорила, що ніколи не розрізняла життя столичне від провінційного. Різниця була лише одна, але досить суттєва. Видавалося, що в цьому мурашнику людям немає діла одне до одного. Це більше ніж влаштовувало.

Через рік народилася у нас дитина. Але померла через два місяці. Ми її схоронили. І жили далі. Тоді я почала малювати. Якись прості лінії, квадрати, шматки залізничних вокзалів. Іван побачив і запитав, для чого це мені. Я сказала, що не знаю. Він уперше розсердився і сказав мені, щоб я зайнялася якимось ділом, бо не вистачає грошей. Так столиця почала ставити знаки. Я відповіла Івану, що робити нічого не вмію, окрім як битися і стріляти. Так я стала тренером по бойовому мистецтву. У мене пішли шалені гроші. Окрім того, я тричі на тиждень ходила на стрільби. Так воно жилося, я трохи тужила за малям, але завагітніла знову. Народила у квітні. Але дитя народилося з плескатою головою, геть сліпе. Тому ми не довго сперечалися з Іваном, наказали його усипити. Іван і я були присутні, – мало що чекати від людей. Залишити так, а воно мучитиметься, як курка зі скрученою головою. Убивав нашу дитину такий собі тип на прізвисько доктор Штольц, що спеціалізувався на абортах.

Аби не бажання мати дітей, гине і надокучливе, мов набряклий гнійник над зубом, життя в столиці складалося б гладко. Але прийшла перебудова, і скоро ми лишилися без роботи. Іван заспокоював, говорив, що такі люди, як ми, не лишаються просто неба. А перед самим 1991 роком я отримала майстра спорту по стрільбах і кандидата по боротьбі, хоча не бачила практичного застосування моїм здібностям: із колись заборонених ці види майстерності

вийшли на широкі люди, а відтак – ласий шматок дістався знову тим, хто посів цю територію багато років тому.

З того дня Іван почав сходити з дому. Іван зійшов раптово, наче звір, прикормлений домашнім м'ясом, вирвався з клітки і підтиснув від переляку куцого облізлого хвоста. Він, як і кожен нормальний мужчина, запив. Я чекала на нього уперто і вірно до сизого ранку, коли він приходив обідраний, побитий і смердючий. Нічого особливого, трагедії ніякої не відбувалося – це було точним повторенням мого попереднього життя, за винятком одного: я була вірною цій людині, я вірила йому, бо інакшого мені і не лишалося, але я й не думала про це; батька я ненавиділа, часом широко бажаючи йому смерті. Мати блідим згустком іноді виникала на горизонті, десь в породіллі, іноді на святах. Тінь минулого полишена майбутнього. Всього лише... Ніяких емоцій. Емоції входили у мене, коли я дивилася телевизор або спостерігала за людьми. То було більше особисте, але також віддалене, як і мати.

Нікого і нічого за цей період не бажала і нікого не хотіла бачити, як Івана. Це, видно, грамотні люди називають коханням. Голодне і одноманітне життя, з дикими припадками сексу, скаженими ударами під щелепу не змінило мого ставлення до нього. Проміжок того часу для мене, без всякого сумніву, можна назвати щасливим. Я тинялася вулицями, метикуючи, як виплутатися з халепи. Іноді я жебрачила, іноді крала. Доводилося робити мінети сцикливим студенткам в запітнілих окулярах. А одного разу, на якійсь вечірці, під гучні крики, я трахалася з собакою. Полишена з дитинства нездорових емоцій, я на все йшла легко, але не завжди це виходило. Головне, до того, як повертався Іван, я була на місці і чекала на нього з вечерею. Так помалу вивчала людей і місто, бо далі тренувального залу та відвідин кіна з Іваном не заходило. Воно і не було потрібним. До людей, до міста у мене теж не змінилося ставлення.

Першого листопада, пам'ятаю той день, бо стояв густий і теплий туман, і мені нічого не вдалося поцупити на ринку, ні нажебрачити, Іван прийшов додому тверезим. Він сидів на крихітній кухні в нових вельветових штанах, кутив, обсипавши попіл на вихідні червоні черевики. Мені подобалися його вихідні черевики. На цераті лежали пакунки з продуктами. Він привітався. Потім поламав у попільничці сигарету. Ухмивнувся, фиркнув котом, поклав руки на стола, з великими гулями на кісточках пальців. Він закинув голову, наче звільняючись, а за вікнами снував туман, у мене дерло за шкірою, як завжди перед переминами. Таки не дарма про мене і тоді, і зараз говорять: стопроцентна безмозка дурепа. І коли я побачила його такого, з налитим упевненістю поглядом, я зрозуміла, що можу зробити щось більше, незалежно від нього: ніхто не зупинить мене, окрім Івана. Але от паскудне питання: для чого, якщо його не буде.

– Я думала, що ти завів полюбовницю, – спокійно сказала.

– Ну то й що з того?

Він усміхнувся одним краєм губ.

– Та нічого.

- Тоді приготуй снідати, - передихнув. - Я знайшов роботу. - Ще раз передихнув: - Дуже хорошу роботу.

Я не стала нічого говорити, а почала збирати пакунки. Тоді він витягнув з кишені рулончик стодоларових купюр.

- Бачиш?

- Так, - відповіла я, витягуючи сковорідку. - Тобі як і завжди?

Він обійняв мене не встаючи.

- Ти у мене молодець. Ти справжня жінка, - він підштовхнув мене. - Ну йди вже геть. Готуй їсти. І сходи за червоним вином. Сьогодні у нас свято.

Так я поверталася туди, звідки вийшла, хоча б мимоволі та подумки. Світ злиднів відійшов, як у кіно. Життя знову набрало свого справжнього кольору, як стиглі зимові яблука. Іван знайшов роботу, відбиваючи на рингу нирки, зуби, печінки, калічачи, по чому прийдеться, недолугих боксерів, ладних пожитися легким хлібом. Іван проводив двобої з кікбоксингу на приміських дачах «нових», і не лише. За півроку ми мали затишну квартиру на Десятинній. Але мій практичний розум оцінював обстановку досить тверезо - людина, хоч і займається спортивними боями, не може за півроку мати квартиру в центрі міста, досить дороге авто й обідати та вечеряти в ресторанах. Не кажучи про довгоногих гламурних краль. На останнє я не звертала уваги. Чи не говорила я вам, що була далеко не красуня?

Жінка, яка говорить про подібні речі, нічого не знає, до чого вона звертається, що вона бачить. Нічого не треба бачити, окрім чоловіка, який з тобою. Мої прогулянки, спочатку десять на десять метрів, над зеленою і шумною улоговиною, закінчувалися кухнею або тренажерним залом. Але завжди я чекала на Івана. Наш спокій, як того й очікувалося, протривав зовсім не довго. Але ми встигли побачити разом Кіпр, Сполучені Штати й Африку. Цей світ нічим не був ліпшим від нашого, але відрізнявся тією комфортністю, від котрої потерпали всі ми. Я так прагматично визначила, бо взяла досвід звідти.

Через півроку Івана привезла «швидка». Після чого він більше ніколи не вставав. Натомість поїхала я. В цьому не було нічого дивного, тим паче що на Заході давно вже культивувався жіночий бокс. Це було набагато краще, аніж збирати ляльки, спостерігати здалеку за дітьми. Але мовчу, щоб не пробалакатися. Діти і дівчата зробилися моєю справжньою бідою. Знаєте, як сонячного дня на березі озера чи річки ви натикаєтеся на колючку. І весь ваш день - свині під хвіст. Смерть мене лише цікавила як засіб. Нічого особливого, якщо одне не передує іншому. Ну, нічого в тому дивного нема. Дим розвіявся, світло мого сумління згасло назавжди.

Вже в сорок п'ять я виглядала на старезну бабу. Діти з під'їзду кричали мені: «Карга», а ближчі, тобто сусіди, - «Мама». Життя проходило тихо та одноманітно, нічим воно не відрізнялося від того провінційного, запопашного життя. І в коротких прогулянках, чекаючи на Івана, я почала думати про смерть. Ця думка засіла залізною скалкою у голові. Ну чого мені хотілося? На світ не закриєш очі. Якщо ти і страшна, як копчена вобла, але все ж таки жінка. Іван давно перестав мною цікавитися. Та і мене, чесно

кажучи, він цікавив зовсім з іншого боку: я вже була немолода, я вже відчувала і розуміла набагато більше, ніж сам Іван. Від нього, від того, якого я кохала, не лишилося нічого. Останні два роки я більше думала, все аналізувала. З думками про самогубство поселився страх. Страх не тільки заставляє діяти чи випробовувати волю, страх нас змушує, зближає нас з тим, що називається осмислювати. Тому той, хто не боїться, той набитий дурень. Страхом можна захлинутися, як спермою давляться проститутки. Щось таке. Іван мене не цікавив, мене вже цікавила власна історія, власне життя, що протікало повз. Коли бачиш красиву людину, то відчуваєш страшну самотність. Щось подібне трапилося і з моїм життям.

Так пройшло ще півроку. Я почала тихенько попивати, задивлятися на жінок. Чоловіки мене не цікавили. Іноді я уявляла Івана з удавкою на шиї. Це нічого не пояснювало, але я й не дошукувалася причини. Проте одного дня наткнулася на зошит з каліграфічно виписаними літерами, цифрами: рівень вологості, вітер, політ кулі і все таке інше. Чогось подібного я чекала, але не так нахабно. У нього були секрети, у нього з'явилися гарні жінки, з гламурними обличчями, том-ні і продажні, і їхня присутність у житті мого чоловіка наповнювала мене упевненістю, що все можна знищити або купити. Все, без винятку. Кожного дня я відправлялася на ринок, скуповувалася, вела розмови з продавцями, і столиця золоту пилюкою осідала десь на дні моєї свідомості. Я ніколи не шукала свята. Я нюхала це життя, яким би воно падлючим не було.

Потім, коли Івана знайшли з проламану головою, живого, і мізки мого чоловіка, аж до скорбного його кінця, визирали на світ, наче підрожевлений шматок голландського сиру, всупереч людській породі відчути страх, я зрозуміла, що можу дивитися на оточуюче холодно і спокійно. Мій чоловік нарешті належав мені і був моїм чоловіком, а відтоді ще і моєю власністю. Іван майже нічого не говорив. Майже, бо те, що він лопотів гостям і поодиноким людям, навряд чи можна назвати людською мовою.

В цьому випадку бізнес закономірно перейшов до мене. З тієї пори, відколи на порозі нашого дому з'явилася людина, що швидше нагадувала пародію на щось людське, радше тінь весняного дня у передвечір'я, – від того часу мене звали лише Мамою, і не інакше. Вам спадало колись на думку, що все в житті ви робите не так? Усе до цього банально повторювалося – життя широке, витікає начебто нізвідки, а щось сидить у голові уламком і не дає спокою, бо воно ніколи не відбувалося і ніколи не відбудеться. Проблеми виникають, коли дійсність не всиджується у клітинах вашого мозку, а уява досить поганий порадник.

Від смерті нудить, якщо її бачиш часто. Спочатку це надихає, світ відкривається, як ранньою весною, а потім вивертає, несе, як після похмілля, – нічого попереду не чекає. Мене часто запитують, що таке біль, як її відчувають ті, інші. Я відповідаю: це те, з чим ми проживаємо до самої смерті. Думка про смерть висить нереально, і ніхто не вірить, що може все в одну хвилину закінчитися. Смерть полишена страху. Що за нею, то більше подібне на сон. Ніякої ради на те немає. Але все це сумнівне...

Нам довелося продати квартиру. Лікарі допалися до нашої крові смачніше кіношних вампірів. Тому коли прийшов чоловік звідти і запропонував роботу я не довго зволікала. Чоловік, який прийшов до нас, був чемним, скромно одягненим, зі смаком, з м'якими рисами обличчя і сірими жорсткими очима.

Здається, він сказав: «У вас руки справжньої акторки». Ось так він сказав. І мені це сподобалося. Якими були мої обов'язки? Мене влаштовували двірничихою на місяць, два, три. Потім приходила поштівка, де каліграфічно було виставлене число, час і місце. На відміну від Івана, я ніколи не користувалася вогнепальною зброєю. Для цього вистачало удавки, ножа, секатора. Я заходила, віталася і відразу починала працювати, – виходило щось подібне до танцю. Тому-то мене і прозвали Танцюючою Мамою. Я проробляла віртуозне па, розворот, удар по вені. Удар ногою, і все закінчувалося. За десять хвилин я була вже на іншому кінці міста. Ніяких емоцій, ніякої люті, – до одного випадку. Мені вибили око. Так мені вставили скляне. Одного разу малолітні відморозки побили мене до напівсмерті у переході і відтрахали туди, де було око. Я пролежала півроку в лікарні. За той час помер Іван. Вийшовши з лікарні, я знайшла цих покидьків і повбивала. Так почала розпускатися в моїх грудях ненависть.

Але найцікавіше те, що від того часу справи у мене пішли дуже добре. Я завжди була невибагливою, але чи то розквітла в мені ненависть, що розбудила пекучу снагу до життя, чи щось інше штовхало мене, мої дії, мої думки в правильному руслі. Помалу я почала збирати свою команду, збирати архіви на впливових людей. Так помалу розростався мій бізнес. Отож так мене доля звела з Тоцьким.

Ми стовбичили перед рожевим будинком і не знали, що робити далі. Вірніше знали: найцікавіше те, що та краля, яку Макс відідрав у задницю, починала подобатися мені, і, що б я не думав, усе крутилося біля неї. Тільки ніхто не наважувався піднятися нагору. І не те, щоб ми боялися. Зовсім інше, але думки мої зараз плавали повільно, наче ліниві риби. Тут до мене завітала думка. Я глянув на Макса. Макс блаженно мружив очі на булькатий ліхтар у синіх смугах мокрого снігу.

– Фігова зима, – сказав я.

– Так, – згодився Макс. – У тому році була краща. Ми слухали з тобою Рамштайн і пихали кльовий гандж.

– Макс, пам'ятаєш, коли я тебе вперше привів до Мами?

Макс задумався, закупив. Сплюнув. Ознака мислі – плюнути через губу.

– А скажи, на кой хер Мамі той ящик?

– Аби я знав... Стій... – Я звівся. Поправив волину – Нам потрібний був інший ящик. Це точно... Слухай, я розсипав там якесь барахло... З червоного ящика.

– Ну і?

Я знову задумався.

– Так. Я зібрав те барахло і висипав у смітник. У чорному пакеті. Да. Задача...

– Ну і хер з ним, – виголосив Макс.

Ми ще трохи посиділи.

- Ну ходімо до твоеї пасії.

Ми рушили до входу. Підіймалися сходами.

- Слухай, а правда, що цей Тоцький був підаром? - запитав Макс.

- Не, - відповів я. - Він любив нюхати ті місця, де вони сиділи або бзділи.

Макс зупинився.

- Гониш.

- Мама розповідала.

Макс смачно харкнув.

- Ну казліна, - тільки й видав Макс.

І ми рушили нагору.

- Мамі потрібні картриджі, - сказав я.

- На кой хер. Мама ще хоче, щоб ти замочив мене, - спокійно сказав Макс. - А ти як до цього. А?

Я зупинився, і вже чітко вирішив, що ми не дійдемо до четвертого поверху, як я його спущу туди, куди спустив у чорному пакеті ті кляті картриджі. Ми підіймалися поверх за поверхом. Макс зупинився.

- Ти чув?

- Шо?

- Хтось верещав.

Ми налягли на ноги. На шостому поверсі ми побачили нашу дамочку зі спущеними штаньми, а тітка і мужик тримали її за руки. Під її кіскою, з роздяпленим ротом, сукаючи ніжками, лежала очкаста прищава бецалка. І вона досить по-дорослому давала поради:

- Пісйай повільно. Чуеш? Повільно...

Макса підкинуло.

- Е, виблядки, чим ви це в хуя займаєтеся?! - закричав Макс.

Можу вас запевнити, кожний, хто бачив Макса, навряд чи захотів би його поцілувати. Всі трое зупинилися. Наша дамочка зорієнтувалася і натягла штани. З усього видно, що вона нас не пам'ятала або пам'ять їй повідбивало

зовсім. Макс і я стояли і нічого не робили. Тільки стояли, дивилися на запінену сімейку. Нарешті жінка цього підара видала:

– Льоша, іди викликай міліцію. – Спокійно так сказала, наче попросилася похезати, ну, ви розумієте, трохи з нетерплячкою, трохи із задоволенням. Я відразу, з першого погляду просік, що за одна ця сімейка. Кодло відморозків. Еге ж, тільки Макс повільно крутив кеглями. Піт ліз Максу в очі, а він уже потягнувся до куртки, і я знав, чим це може закінчитися.

Макс витяг пачку цигарок, точно Клінт Іствуд, закурив, але отримав по писку від очкарика. Це, напевне, вирішило все. Дівка сиділа у кутку, притиснувши коліна до підборіддя. Половина обличчя у неї заплила. Дівуля цокала зубами, наче трамвайним компостером. Я витяг люгер. Ця компашка, видно, погано розбиралася в людях.

– Ану завалили в кімнату! – заверещав Макс. Старого він огрів по горбу, той тільки вякнув і на чотирьох поповз до кімнати, матушку ухопив за патли, а мале щеня щирло криві зуби, дряпалося і кусалося. Макс прихопив байстрючення за ногу і поволік до їхнього попелища. Про дівулю Тоцького ми забули. А мене, чесно кажучи, перелякав чорний квадрат дверей. Такий був на Червоноармійській, де ми з Максом чмурили биків, пили пиво і курили гандж. Ми сиділи обнявшись, ригали крізь зуби, щоб чого доброго не показати, що ми не круті пацани. Макс тоді проламав черепа якомусь лоху. І так ми познайомилися з Мамою, бо нагрянула мусорня і нас загребли в мавп'ятник. А там Мама походжала в розкішній шкірянці. Писок бультер'ера. Червонопики, з одним оком. Глянула на мене і сказала: «Цей мій!». Мене виволікли за патли, а Макс завив скотиною. А я у відповідь: «Без Макса – нікуди!». Так ми стали працювати на Маму. Як тоді, так і зараз я глянув на вухо, м'ясисте і широке, з рудим жорстким волоссям, що стирчало урізнобіч, мов японська ікебана. Вухо Макса мене дратувало. Повторюся – як тоді, так і зараз. Зараз це вухо дратувало мене ще більше, – я майже вирахував, як провидець, де я його грохну. А що це неминуче, сумніву не було ніякого. Лише розібратися в часі.

Отож я стояв перед дверима і таки дочекався знову на Макса. Ми сіли на порозі, обличчям до дверей Тоцького. Наскільки я зрозумів, у цій рожевій халупі була лише їхня квартира і квартира Тоцького. Не виключено, що Тоцький уподобував це гаденя. На інших у нього не стояло, принаймні так говорила Мама. Але думки у мене зав'язли у чомусь липкому. Я навіть помацав пальцями голову, і свою, і Макса. Ми закурили, а Макс натягнув на голову ковпак санта-клауса.

– Ти поняв? – почав говорити Макс, оглядаючи коридор і кралю, що затиснулася у кутку.

– Ти знову хочеш її віддерти, – спробував я налагодити контакт.

– Не-а, – відповів Макс. – Тут нічого не чути. – І він уже зібрався йти, як мене несподівано прорвало.

– Макс, а ти пам'ятаєш, як ми хотіли пограбувати банк?

– Ну да, то було покрутіте ганджу. Але ти пиздиш. Ми хотіли взяти зберкасу. О!

Я сплюнув, цього разу зі злістю – Макс таки починав мене діставати. Мені хотілося говорити щось паскудне, потім хороше, потім знову нести всіляку капость. Мені хотілося, аби Макс витягнув ганджу, ми б закурили, і він знову замріяно, дебілкувато, як завжди, аби тільки без цього гробаного ковпака, сказав би, ну, щось типу: «Пам'ятаєш, брат, як сосав Чапаєв у всього двору, коли ми дізналися, що він пиздонує уся нашу занадку...» Але Макс метав свої кеглі у невідомому напрямку. Він встав, і я подався за ним, бубнячи в спину:

– Пам'ятаєш, Макс, як ми кнокали Люську..

Макс промовчав і досвідченим оком забігав кімнатою.

– Ага. А воно того... – задумливо сказав він і поправив на голові ковпак. – Слухай, а хіба вона не того...

– Макс, точніше.

– Ну, Лу, як сказати... Люсі... Ну... Того...

– Ти, блядь. Хотів сказати, що Люсі жмур! – несподівано заверещав я. – Що Люсі того! Люсі немає...

– Тіпа да... Але це було так давно, Лу. Ніхто її і не трахнув.

– Так запам'ятай, Макс, що жмури не мають строку давності, кретин довбаний! – закричав я і помахав люгером у нього перед носом.

– То таки точно була зберкаса, – Макс почав порпатися на полицках.

– Я трахав Люську, Макс, – відверто сказав я йому.

– Ага, – сказав на те Макс і потягнув з полицки книжку. Це був якийсь Малахов, «Жизнь без паразитов».

– Кльово? – Макс простягнув книжку заголовком до булькатих окулярів тата.

– Ну... – спробував говорити булькатий.

– Яке у тебе поганяло? – запитав у булькатого Макс, перелистуючи книжку.

– Що-о-о...

Макс зацідив булькатого по окулярах. Окуляри переламалися пополам і зависли на носі.

– Ідіот! – заверещало гаденя на свого таточка. – Як тебе звати? Скажи, як тебе звати!

– Віктор-е-е-е... Петрович... Ох... – Він отримав ще від Макса, і на цей раз виплюнув два зуби на паркет.

Це Макс сподобалося. І він усмавив булькату лише по яйцях.

- То-то, - багатозначно сказав Макс і діловитим проходяком пройшовся кімнатою, продовжуючи листати книжку.

- Так ти з цим малохольним...

- Малаховим, - уточнив Віктор Петрович, за що знову отримав по писку.

- Нокаут, - резюмувало гаденя.

- Не перебивати, ублюдок, - командно виголосив Макс. - Так от, паразит.

- Ну... Ну... - захлюпав розбитим носом голова сімейства, рухами намагаючись щось роз'яснити Макс, але Макс зараз був у zenіті свого зіркового часу.

- Блядь, Макс, облиш цього лоха. Він говорить про глисти, воші і сьо-то, - обламав я його.

- Йобаний в рот, - заверещав Макс. - Це я глист?

І тут уже зарадити нічим не можна було. Макс прожогом кинувся на кухню і повернувся звідти з велетенським тесаком. Спочатку він відрізав одне вухо Віктора Петровича, потім, коли цього йому видалося мало, він відхайдехав і друге. Мале гаденя лупало очиськами з-під окулярів. Макс глянув якось дуже загадково на бецалку По-моему, у голові Макса кеглі перестали витарабанювати свій звичний такт, а на порожнє місце позліталися мухи з усього міста і влаштували гучну груповуху.

- Мала, він тебе трахав? - запитав він у неї, не звертаючи уваги на її заюшеного татуса, що вив та скручувався закривавленим вужем на паркеті.

- Не-а... - в тон Макс,у відповіло гаденя.

- А хотів?

- Він хитр-и-и-й, - протягнуло гаденя, примружило око і додало: - Я хотіла.

- А хочеш, щоб я тебе трахнув?

- Ага.

- У всі дірки?

- Ага.

- От сученя, - діловито звернувся до мене Макс. - Ну нічого не попишеш. А ти піди, кінчай ту стару суку.

Мені язик свербить сказати Макс,у, що та стара сука нічим не гірша за тих мішків з лайном, котрих Макс знімав у гадючнику на Чоколівці й опростовував біля сміттебаків аж доти, доки ми з Мамою його не пригріли. Виявилось, що дарма і на клопіт.

Тож пропозиція Макса видалася мені не такою привабливою, як того мені і йому бажалося, тим паче, що у мене давно визрів план, як його укокошити. Але на цей раз я випустив ініціативу з рук. Вибір між меншим і ангелом був прозорим, як картинки на порнографії. Інакше втрата якості – це для мене навіть не запах з каналізаційної труби. От, бля, далася мені та каналізаційна труба. Парфум порівняно з тим, що на мене чекало в туманному майбутньому. Але перш ніж грохнути одну з булькатих осіб, я вирішив навідатися до нашої трахнутої в задницю красуні. Тож я послав до біса гробаний романтизм Макса до цієї особи. Мені треба теж перед новим ділом розрядитися. Але потім інша думка наїхала на іншу. В голові катастрофа, блін. Клятущі картриджі Тоцького, що я їх спустив до смітника, не йшли з пам'яті. Я повернувся до коридору. Наша красуня сиділа в незмінній позі, напустивши під себе калюжу. Я попросив у неї сигарету, закурив. Сигарета пахла шанеллю і приємно потріскувала. Комусь дістаються гарні бляді; вона, напевне, навіть після Макса рожева та пахуча. Але я сказав:

– Хорошо, детка, а що у нас там із картриджами? – Я ще глибше затягнувся пахучим димом і ось таке видав: – Або ти мені зараз оповістиш, що воно значить, або калюжа під тобою буде червона.

– Не-е-е-е знаю-ю, – проревла наша красуня.

З книжок і кіно я знав, що всі бандити сентиментальні. А я був справжнім бандитом.

– Гаразд, – сказав я. – Зараз я повернуся. Хочеш чогось випити?

Мамзель кивнула головою. Тоді я повернувся на кухню. Макс уже на всю дрючив раком мале гаденя. З усього було видно, що воно задоволене, бо хрюкало і пищало так, аж окуляри запітніли.

– Ну, ублюдок, що ти будеш потім з нею робити?

Макс продовжував працювати над задницею гаденяти, не втрачаючи ані запалу, ані темпу.

– Замочу, а що ж іще.

– Блядь, куди ти їх усіх потім подіваєш? А?!

У Макса разом з тестостероном запрацювали і нейрони.

– Спочатку накрути глушак. Ох, чорт, ну і дає ця сучка... Давай, давай, а там видно буде, моя блядужечка...

Висновок напрошувався до банальності тупий: я помінявся мізками з Максом. Зараз я був пухленьким екземпляром дебіла. По повному розряду, по повній програмі. Я накрутив глушак, пішов до зали і прикінчив її матусю. У тата гівно прямо перло з холошок.

– Фу...

Я порішив і тата. Безіменну, відтрахану у задницю красуню я полишив на совість Макса. Хоча Макса прийдеться кінчати разом або після. Від такої дилеми і перспективи розболілася голова. Я повернувся до красуні.

– Хто убив Тоцького? – тільки й того, що вона сказала. Мені перехотілося її убивати.

– Хм-м, напевне ти, – реготнув я. – Збирайся, для тебе віднайдеться містечко потепліше.

– Чорта з два. У мене мокрі штани.

– Да-а-а-м, – до мене мовби повертався здоровий глузд. – Колись, детка, мені снівсь сон...

– Слухай, – зовсім спокійно і рівно, як у кіно, сказала вона. – Засунь свої ідіотські прибабахи в жопу і піди краще та принеси мені сухі штани.

Я шалено завертів шарами. Єдине, що приходило мені на думку, то це сказати, що шкодую про її задницю, що там побував хер Макса, а не мій, ну, і то-сьо.

– Да-а-а, – тільки і сказав я і подався назад.

Гаденя сиділо біля газової плити зовсім голе, але в незмінних окулярах.

– Ну, ти на черзі? – видало воно. – В рота чи в задницю? Ну, як? Якого фіга мовчиш?!

Макс важко дихав і дивився на свою ялду.

– Макс, нам треба забиратися звідси, – сказав я.

– Ти так думаєш?

– Угу...

Я сів і закурив, кращого нічого не придумав. Голе очкасте гаденя сиділо розставивши ноги і вертіло довгим язиком, як ігуана. Я знаю ще і не такі слова. Тоді я докурив цигарку, а потім всадив їй кулю в одне із зеньок. Вона лише трохи сповзла на бік, здається, ліворуч.

– Звалюємо, Макс!

Коли ми вийшли, то примадонни не було на місці, а стояла наша Мама. Це був фініш. І я не впізнав світу. Прийшов на пам'ять зелений ліхтар, фіолетові стьобаки мокрого снігу, запах пропарфумленої сигарети... А про що думав Макс у санта-клаусівському ковпаку, хрін його знає.

Я ніколи б не згадав Зосю Слісаренка, аби того дня до підземного, сизого від гріха переходу, що сходив людом, у плавленому як сирок мороці, не підійшла дівчина і назвалася Фанні Ліхтенштейн. І та ж Фанні, дивлячись на

мене... Але все по черзі, якщо в житті можливо щось розкласти, хоч і заднім числом. Проте можу обмовитися, що Фанні, в перші ж секунди нашого знайомства, досить елегантно заявила, що мокнула свого благовірного... Ну, добре, ага, у цього мужика Зосі мізків і совісті було не більше, ніж у каналізаційного солітера. Саме так. Одного часу він умудрився зажити славу народного цілителя, так, що самому Кашпіровському – ховайся і вивертай рейтузи покійної тещі в пошуках сокровенного пенсійного пожертвування у вигляді спадку. А ще до цього цей байстрюк умудрився тричі продати з прогнилим днищем «мерседес», двічі за день обвінчатися, сісти на три роки, вийти через рік і таке інше. Останнім вінцем його творіння, його пихою, його гордістю, котра покоїлась в слоїку з фізіологічним розчином у його останньому столичному помешканні десь на Печерську – такий хавирі, що від неї відмовилися б останні покидьки з Хрещатика, була одна вельми дивна річ... Трохи не до теми... Але таке буває.

І що ж бовталось у тому фізіологічному розчині? Це був велетенський, схожий на китайський огірок, фалос одного київського професора. Що і як воно відбулося між професором естетики і Зосею Слісаренком – невідомо, але той факт, що ті заспиртовані причадали я бачив на власні очі – вам доведеться лише розвести руками, повірити на слово, як справжньому аферисту. Іноді він страждав, тобто Зося, коли виголошував підшофе промови над достоїнствами професора, стражденного, треба сказати, бо потім, як я дізнався від тієї ж Фанні, старигана на даху «Плази» згвалтувало четверо мажорних покидьків, а потім пустили у дальній політ над вечірнім Києвом. І таке буває. Я їх теж знав. Кокс зближував нас більше, ніж будь-які розмови про спасіння душі і всілякий такий непотріб, коли справа зав'язана на вживанні наркотиків, капосних таємних звичках, грі в карти, більярд і шахи. А також всіляких неприпустимих для цивілізованої та культурної людини статевих позашлюбних дослідів. І таке буває. Навіть зі святими на початку їхнього мученицького життя. Життя неповторне – це вже точно, якщо вляпався у гівно, то довіку звідти не вилізеш. Як мені сказав один поважний добродій: це до богохульства не має ніякого відношення. Час такий. Та й не таке буває. Загалом на кожного виблядка знайдеться виправдання, бо досвід підказує, що у кожного на той світ, якщо він існує, своя перепустка. Набожні ми всі заднім числом. Тож про мої уподобання, пристрасті Зосі, чотирьох мажорних покидьків можна розводити всіляку психологічну байдю, але часу у мене обмаль: платня за квартиру, за газ, за світло, а ще в моїй країні ніяк не виберуть президента. І в самого мене непруха під назвою «криза середнього віку». В карти не фартило, в шахи – народ отупів до того, що окрім американки не хотів грати. Цим та дрібною спекуляцією я і перебивався. А з цими мажорами та убієнним професором, Бог його відає. Ото, певно, їм у школі не давали дівчата, а вони до сухого дровичили на власну сестру, маму, тата, дядька, на всю рідню до двадцятого коліна. Принаймні з Зосею складалося достеменно так. І не таке буває. Буває ще гірше. Можливо, з вашою допомогою ми дійдемо до цього, до того, що погано, а що добре. Власне, мене цікавило тоді одне: коли більше верещав сам професор. Що він думав: чи був зачудований останнім польотом над містом; а може, радів, коли позбувався свого окаянного відростка.

Одного прекрасного квітневого дня, коли вирішувати було зовсім нічого, нічого не лишилося, що б мене тримало на цьому світі: дружина зійшлася з пузатим торговцем гонконгівських кондомів, ну, знаєте, з усілякими штучками, після чого ваша партнерша чи ваш партнер набирала подоби гофрованого пожежного шланга; відтарабанивши у божевільні півроку,

зробивши хибний вибір між соляними донецькими копальнями, я попластував у дорогу. Користь змахувала на перше. Правда, була ще одна пропозиція – попрацювати місіонером серед людодів десь у Африці. Від чого я гречно відмовився... А перед цим мене обібрала остання моя коханка, з крутим задком, міцними білими зубами, з темпераментом різницької кобили, такої брехливої та звабливої стерви ще світ не бачив. Інтелектуалам завжди не таланило з жінками. В коханні так, а от з жінками... Кохання, що мастурбація, воно невагоме, тож чіпляється або за мереживні трусики, або за прищавий зад якогось підара.

Тож я стояв на пероні, залитому світлим бурштиновим днем, дістав пачку цигарок, відкрив, побачив, що вона порожня, і заплакав. На дні падлючої моєї істоти билася рваними хвостами думка, кінці якої не вдавалося звести до купи. Тож, ага, я сів на електричку і, закутавшись у тепле квітневе сонечко, подався до Фастова. А можливо, це був не Фастів, а щось інше. Час – складна штука. Філософські дефініції тут навіть не до сраки. Я їхав до Зосі, котрий працював у будинку для розумово відсталих культпрацівником. Зося туди влаштувався під проводом пана Шифутовича, який обтирав пороги всіляких спілок, що видавали гранди, але у Зосі вийшли проблеми з законом, і його досить нахабно і беззаконно відправили без транзиту до славного Фастова. У того Шифутовича я виграв у карти і під п'яну лавочку борг той простив. Так воно і вийшло. Один дзвоник вирішив більше, ніж богомільна матінка Зосі, Клавдія Мартинівна, яка пророкувала майбутнє, ворожачи на свинячих тельбухах, за що її турнули з комуністичної партії, бо пан з горкому, який по зірках мав ще прожити шість життів пересічного свинопаса, дав дуба прямо на тринадцятилітній проститутці. Скандалу зчинилося, не приведи Господи. Людина завжди вірить у те, що неможливе. І таке буває.

Я гадав заскочити Зося за його улюбленим заняттям, але, виявилось, це не так просто. Ви помітили, що з добрими знайомими це не так просто. Вічно підсунуть свиню. Отож, замість того, щоб вичитувати лекцію покійному члену убієнного професора, Зося посилено зайнявся освоюванням теренів нової професії.

Що мені не подобалося тоді в провінційних містах, так це небо. Бачили коли-небудь щось подібне? Небо в отих закапелках, хоче чи то висратися на вас, чи то в гіршому випадку віддрючити. Такого точно не буває, але враження, шановні, саме таке. Але того дня небо було голубим до непристойності. Небо ніжно протікало моїми зіницями, лоскотало ніздрі. Хорошого це нічого не вішувало. Всі провінційні містечка полишені запахів, окрім одного – це притухлий запах незмінності світу. Що недалеко од вічності. Люди дряпаються купою жирних і ледачих павуків. Перелаштування світу навіть не спало ім у голову, їхній горизонт, круглий як обижло банки, вирівнює їх до мрійливості, латентного збоченства, всіляких потаємних і приемних хвилин, які оманливо заводять столичних авантюристів до місцевого витверезника, а в ліпшому випадку до трупарні. Але мрійливість, одна лише думка про провінційних мешканців доводила мене до солодкого стовбняка. Ага, також відсутні були і звуки. Тож, підходячи до зеленої огорожі притулку, я відчув себе некомфортно, і до слуху мого долинув досить стрункий рій голосів. Значить, про буколічний настрій годі було й думати. Краще б такого не було. Ага... Але ставати членом Грінпісу мені аж ніяк не усміхалося. Крізь полудневу сонячну мряку мені згадалися міліцейські фуражки, з непоборним законом у зубах, як кістка у голодного пса. Значить, так: я з шаленими обертами набирив статусу бродяги, з

минулим, не вельми приемним для пересічного обивателя, що справно віддавав голоси на виборах, як проносник кал у вбиральні.

Це було враження. Незабутнє, майже як вихолощений сонячний полудень провінційного містечка. Біла кульбаба розквітлих морель і вишень. І монументальна постать Зосі, який обрубком лівої руки керував хором ангелів, що або зішли з розуму або поперепивалися. Не інакше. Хор жінок-імбіцилів, із стриженими головами, в куцях заправаних халатах, в рейтузах по коліно, з начосом, рівно в три ряди – одні вище, інші нижче, – витягували чи то народну пісню, чи то псалом, імітуючи згибілу святість. Тут-таки я дійсно зрозумів, що розкол у лавах духовних відбувся, і саме запроданці спокусилися ще раз вкусити від райських кушів. Еге, подумав я, треба давити на ходулі. Давалося взнаки православно-католицьке виховання, тобто – тьма і темінь, а то – ані те, ані се. Проте, як і кожен чесний аматор проти закону, із Всевишнім я не намагався вступати в полеміку. Та коли перед лице мое попала обширяна, обдовбана фізіономія Зосі, із заплученими очима, з обрубаною колись власноруч за картярські борги рукою, моя роз'ятрена свідомість попередила мене, що краще лишитися і насолодитися дійством. Хотілося жерти. А до музики я був тупуватим. Тут уже нічого не попишеш. Неприємності корисні, навіть більше, ніж насолода, очевидно, тому, що насолоди в чистому вигляді не буває. Хіба коли дрючиш у тринадцятирічному віці. Добре: мухи в морду летять, вода в унітазі булькає, а тато маму наярює за тонкою комунальською перегородкою. Що тут говорити. Га? Проте продовжуєш слухати і бачиш сам себе: я стою на мосту, і переді мною відкривається священна пустота міста. Я не бачу очима, але переді мною лежать квартали, присипані білим попелом надії, а хмари осідають на вулиці так, наче янголи, і янголи не такі, що ламають крила на злеті, ті, котрі падають і сиплються на землю і розповзаються многолико, всюдисуще, стискаючи кволе серце площі і кварталів. Це було, колись було. Вітер нічого не говорить, і пси часу п'ють з очей калюж, як хижі грифони, викльовуючи все, що тримало в часі незаплямовану чистоту міста, як діра страждань, нічого не варта. Так відкривається ніщо, заповнене кимось. А потім усе плавиться як на глянсованій картинці. І приходить вона, але я чомусь вимовляю не її ім'я. Як туга за втраченим раєм. Як туга очікуваного, коли воно приходить мигдалевим розчаруванням, що витирає зір, запахи, звуки, бажання. Ось так. Це не подих вічності. Це вже ворота чогось, де навряд чи щось і комусь розпізнати. Зелена троянда розпускається десятками кольорів. Я закриваю очі. І реальність тицяє дулю.

Зося дивився на мене своїми булькатими водянистими очима пропашого злодюги, з таким виглядом, наче програв у карти самому чорту; наче хотів прозирити, що я зжер кілька років тому на Різдво. Його куца фігура, з маленькими іграшковими руками, затягнута у вилинялий піджак, звідки виглядали куці ніжки, похитувалася в такт співу його вихованок-хористок. Здорова рука у Зосі піднялася у привітанні, а потім обвисла, ніби хтось невидимий перебив одним махом тяжкою чавунною кочергою. Сонце червоним німбом блимало у нього за головою. Ані йому, ані мені нічого сказати.

– Здоров, – видобув нарешті я; і тут від залишку паскудного кокаїну у мене з носа пішла кров, і я відчув шалений голод. І втратив свідомість.

– Я ж говорив тобі, старий, що краса врятує світ? А? А ти, сучий потрух, мене не слухав. Наркота на голодний шлунок діє дуже шкідливо... І ще одне... Або ти йдеш до кінця, або ти зригуєш... Манько, Шпулько, несіть його до

харчоблоку, – його сизі бульки зависли двома кульками над моїм обличчям, і в них плавали рештки якогось нам з ним незрозумілого світу, за який я, Алекс Вовк, хотів, навдивовижу, учепитися.

– А ти здохнеш від прищавого банального передозу, – сказав я йому на те і вирубився. Час припинив накручувати мізки. Було темно і приємно. І я вже радів, що нарешті дав дуба, але приємне приходить, як уже зазначалося, не так часто. Цього-то я і боявся найбільше. Витрахана ілюзія може існувати в чийсь гіблій божевільній уяві. Такого не зародиться навіть у цих дебілок, що несли мене, як кіношного Нібелунга, великим квітневим садом, з покаряченими п'ятдесятилітніми яблунами, грушами та вишнями. Хор зіскажених ангелів припинився. Все було б здорово, аби тільки людина навчилася змінювати, як амеба, там, лапи, як ящірка хвіст, або дровичла, як гібон, без усякої там фантазії та кайфу. І я знову від'їхав, наостанок зловивши своїми камерами чесані рейтузи та стрижені черепки дебілок.

За три дні серед буколічних корів, що смачно ляпали кізяками перед самим носом, ревли у відкрите вікно, мені видалося, ніби я пролежав так довго, що срака моя стала подібною до пральної дошки, а дні булькали і ліпились у моїх мізках, як нічне провінційне небо. Повз мене пропливала фантазмагорична істота, видно, рідкісна викопна рептилія часів неоліту, але я піднімав голову і бачив перед собою Зося з рожевим херувимським обличчям. Усе б тіп-топ, аби не одна особливість, яку я з пекучим жаром намагався відкинути, а вона поверталася в банальний спосіб, і мої нейрони, що висувалися з соплями на груди, підтверджували істотно щось таке, що сам чорт не добере. Я бачив червоні, просвічені палаючі очі, і амнезія майбутнього захоплювала мене. Зося. Потім якийсь гробаний міст десь у столиці. І знову несправжній Зося. Його як хто вирізав з глянцевого часопису, що побував на пожежі і його витягла чиясь кмітлива рука, мов той раритетний експонат. Видно, я вже тоді побачив своє майбутнє. Кажуть, на п'ятому десятку таке буває. Воно буває і раніше, і завжди, але не завжди ти розумієш, що за хренотень залазить тобі в довбешку.

Гудіння золотого джмеля в мармеладі рожевого неба виявилось роздובаним кукурузником. Вже з тиждень я мешкаю серед неповноцінних дітей мажорних батьків, що скидають їх сюди, наче старіюча повія викиднів до сміттевого бака. Останнього, третього ранку я кволо підвів голову, і білі анфілади колишньої келії вирвали мої легені булькаючим кашлем. Кашель булькав у грудях, знову піднімалася температура і таке-сяке. І головне, Зося.

Від одного покидька інший покидьок не чекає нічого хорошого. Це закон, хоч неписаний, але такий же міцний, як і всі затверджені конституційними судами, в глянцевих обкладинках. Але з тією різницею, що коли ти потрапляєш у біду, то всі виблядки скопом кидаються тобі допомагати, щоб потім одним рипом загнати до ями. Таким був Зося, і нічого від нього було чекати. Але на цей раз він дуже потішив мое відсутнє себелюбство: хвороба, грошовий крах, уже не кажучи про сімейне життя, якого насправді не існувало. Можливо, Зося – це те, що було не найкращим у моєму житті, але коли звалюєшся до ями, то тебе повинен звідти хтось-таки витягти, хоча б навіть і той, хто штурхонув тебе туди. Чимось в біографії ми були подібними із Зосею, як би нам обом того хотілося чи ні.

Обидва з порядних сімей, наскільки чиновники держустанов можуть претендувати на порядність. Ми були набитими ледацюгами і нічого не вміли

робити. Різниця між нами – двадцять років. Нудьга, вседозволеність перед законом, відносна, – завжди це дає прийнятний вибір чимчикувати в будь-якому напрямку. Здається, нас якось ще тоді називали, ага, золота молодь. І таке колись було. Ми вибрали вулицю. Нічого фігового. На свій ідіотизм у кожного своя ціна, так говорив Зося. Ось він сидить у червоному шезлонгу з написом «Кока-кола», тасує для проформи колоду карт і вирікає:

– Вулиця – це те, де немає солодкої нудьги за минулим, за майбутнім, де просте розуміння, як любов, зникає в суспільній тріскотні про хліб насущний. Ми маємо прекрасний сурогат – секс. А це вже цивілізація...

Зося сидить серед десятка охламонів з тонкими шиями, витонченими жіночими пальцями, і вони дивляться на нього, як на божество. Він найперший катала в столиці. Він обкатував синків міністрів, генсеків разом з їхніми виблядками. Він сидить і пророцтвує, але не знає, що цьому скоро настане край.

– Вулиця якраз те, де люди знають, як жити, а живуть так, як вимагає від них розуміння сліпоти наступного дня...

Через тиждень Зося програється в пух, залізе в борги, знову програється. І тоді в екстазі, щоб не звертатися до свого впливового тата, вижлуктить три пляшки горілки, зажере пачкою етаміналу і при свідках чесного катрану відрубає кисть лівої руки.

– Вулиця – це безліч перспектив, що сходяться і розходяться, сплітаючись вузлом на вашій горлянці...

Я завжди знав, що коли ти нічого не тямиш у музиці, то не фіг сидати за піаніно. І тут немає ніякої ані моралі, ані романтики. Напевне, це і трапалося із Зосею, зі мною і моїм поколінням. Але і це б не було правдою. Ми прийшли на вулицю, як на великий атракціон. Нам невідома була надія, щоб виживати. Ми були приживалами на вулицях столиці, а тому швидко її окупували. Бо ми були розумними, сильними, молодими.

Нині ми оглухлі і сліпі, як кроти, що їх водою повиганяли із темних затишних дір. Ось так, якщо ви щось зрозуміли з усього цього. І таке буває.

Після того випадку, з власноруч відрубаною рукою, трохи поваландавшись серед професійних катал, Зося, у якого мораль розв'язалася, як шнурок на черевіку, ще в утробі дорогої матусі, кинувся освоювати новий бізнес. У сенсі – ні фіга не робити, отримувати гроші і трахати молоденьких дівчаток. У своєму роді, Зося був педофілом. Якщо вірити лікарям з дурдомів, де ми якось із Зосею напереміжки поперебували. Але із Зосею була своя хроніка. Тупість щодо моралі. Кінець і мораль не дружать. Але він не був полишений романтики. Зося любив музику. Особливо класичну. Бетховен, Бах, Моцарт там. Ну, звісно, і шансон. Зося навіть писав вірші. Паскудні, але вірші. Щось про сонце, квітки та кохання. Для дванадцяти-тринадцятилітніх сцикух. Цього вистачало. Він ще малював. Писав картини. Такі ж невиразні, як і сам. Досить бідово торгував польською біжутерією, сколотив капітал. У тата виклявчив дачу під майстерню і влаштував щось подібне, як і в цій богадільні, за винятком того, що командував він цілим полком прищавих дівоч. Там-то він і здохав з Тоцьким та Фармагеем,

тобто під час удосконалення творчих сил та педагогічної діяльності. Останній благополучно почив у віці сорока п'яти років від проривної виразки. Перебудова розкручувалася на всі сто, Фармагей справно, на всі сто, торгував іконами, антикварною рухляддю, картинами – Саврасовими, Шишкіними, ну, усім тим мотлохом, що знову почав входити в моду, який «нові» розвішували по кухнях та туалетах. Навіть не несмак, а моральний дебілізм якийсь. Справа тут не у Фармагей, він-то якраз був мужиком нічого, без всіляких відхилень. Навіть не у Зосі, що на той час присів круто на наркоти і вирулити йому швидше, судилося на тому світі. Я тоді перебивався з хліба на воду, якщо зважити на те, що я обкатував у карти товстосраких партійних бонзів. Їв із золота чорну ікорку з такими людьми, що прямо ого-го і що нині вже історія. Тоді-то я вперше почув про якогось Тоцького. Останнє, що я чув про цю паскудь, що він намагався поправити свої грошові справи, підторговуючи жмурами в Таїланді після нещодавньої катастрофи, видаючи фальшиві посвідчення, не безкоштовно, звісно, родичам убієнних. А Зося, охерівши від наркоти, зовсім здорово, як на думку його молокососного оточення, виношував план убивства президента. Сміх та й годі. Зося, у порівнянні з цими фраерами, був лише дебілом з претензіями.

Нарешті я очухався від сну зовсім. Зося сидів біля мене, трохи ліворуч, ніжно, по-дитячому усміхаючись. У прочинене вікно банально летів яблуневий квіт. І спів. Це звучав якийсь релігійний гімн. Гімн лунав урочисто, але не так, як у церквах, не так, як велична пісня духу; спів підіймався сталактитовими стовпами догори й осипався вниз з ніагарським гуркотом, підіймаючи хвилю притлумленої, як виття собаки, пристрасті.

– Чуеш? – Зося підняв руку, трохи повернув обличчя до вікна, винувато усміхнувся, обтрушуючи налиплий квіт з губ. – Це мої янголятка...

– Здурів ти, Зось, чи шо?

– А які вони солоденькі, мої янголятка, – не слухаючи, базікав Зося.

Мене знудило, але не від смутного здогаду. Просто ця паскудь, доки я хворів, періодично наширювала мене морфіном. Я векав у кутку, стоячи на чотирьох, а Зосю вже несло. А я ригав. Та ось Зося заглух. І надовго. Лунав божевільний хор і мое бекання. Потім він став і простягнув мені слоїка з молоком.

– Випий, це теж мої янголятка. Дуже допомагає, – сказав він.

У відповідь я тільки векнув, пустивши зеленого дракона на волю. Людина швидше повірить в існування чорта, ніж янгола. Такі ми вже вродилися.

Перше, що прийшло мені в голову сидючи біля широкої сірої труби сміттепроводу, думка про сукню. Яскраву і білу, з червоним, зеленим, синім по полю. Полегшити душу можна на смітнику. Нічого особливого. І нічого нового. Спочатку я лежала в коридорі і вже ні про що не думала. Спочатку, відколи побачила цих двох гоблінів, я зраділа: хоч які не які захисники або свідки. Та не тут-то було. Потім навкарачки перебралася до смітника. Виблювала. Напевне, я туди тільки й добиралася, аби поблювати. У задниці пекло, мовби туди влучила новорічна шутиха. Я подивилася у крихітне

віконце. Зелені ліхтарі осліпили мене. Бридка липка сльота. І якого мене понесло до смітника. Напевне, напівсвідомо хочеться повернутися звідти, звідки ми вийшли. Чорт, ці зелені ліхтарі. Я знову уперто почала думати про сукню. Нічого особливого не сталося. Нічого. Навіть голова Тоцького не з'являлася, ніякого тобі співчуття, а я ж не зла, їй-богу, не маю зла, хоча зі мною всі так паскудно поводитися. Навіть сам Бог. Та з ним-то якось розберемося. Його не видно, та й чи це все його робота, а не купи двоногих паскудів. Знову виблювала. Попорпалася у сумочці. Знайшла зжовану хустинку, колись білосніжну, упаковку презервативів. Косметичка відсутня. Життя черговий раз мене нагнуло. Ткнулася було до ліфта, та облишила. Зайшла вона, Мама. Я її знала. Я почала, нічого кращого, дурепа, не знайшла, як молитися. Мама понюхала своєю бульдожачою харею повітря і пішла. Гавкнули двері. Було холодно, але довелося зняти чобітки і спускатися через чорний хід, східцями. Я хлюпала носом, ляпала босими ногами по голому бетону. Нагорі загвалтувало, щось гуркнуло, тупо так, десь на шостому поверсі. Ну і чорт з ними, з поверхами. Тоцький мертвий, слава тобі боже. Тьху, що мені в голову лізе. А між ногами пожежа. І помочитися, і потрахатися водне. Отой, якого звали Лу, трохи ліпше. Боже, скільки я вже не була з мужиком, справжнім мужиком. Та пішли б вони всі... Тоцький мене заставляв і мені заставляв лизати тим маленьким сучкам. Інакше у нього не виходило. А Клавка трахала його ділдо в сраку. І, блядь, він хрюкав як свиня, пускав соплі від задоволення. А мені лизати. Чому ти мене, Господи, так караєш. От свинство, лак на нігтях облуплюється з кожним кроком. Але швидше, сонечко, золотце, кицюню, воруши своїми лапками, бо нам не ходити більше.

На вулиці вийшло ліпше, аніж мені видавалося: волого, прохолодно і чисто. Зелені ліхтарі, риплять двері у підсобці для двірників. Тхне сміттям. І картриджі. Тю ти! Влізе таке в голову. Одягнути чобітки і марш на таксі. Пару баксів, усього пару баксів. І чого, якого дідька не йдуть картриджі з голови. Каблукі підламуються.

– Куди, кицю?

– В центр. До людей.

– Де ти їх знайдеш?

– Де немає, там і треба шукати, любчику. Серед козлів!

Жовте авто, мигаючи зеленими бульками, вичавлюючи воду з снігу, пірнуло у ніч.

Яскрава осінь. Але я вже нічого не бачу. Тож думаю, якщо вам обридло дпрочити десь-інде, то необхідно змінити позицію. Або дпрочіть в іншому місці. Тут скоро пройде полотнищами, щільними і безпросвітними, сезон дощів: прогалини між домами залле жовтим, навічно поховавши твої страхи, і окупить все програне, до дна.

Зося пускався берега повільно, як ті тайванські капелюшки водою після смертельного, як люмінесцентне світло, тайфуну. Цей недоносок поселився поруч, занісши сморід наркоти і божевілля. Зранку він хрипів та кашляв від

ломок. Потім, підігрівшись, розминався на Дульці, вайлуватій, з одвислими коров'ячими боками олігофренці.

– Головне, старичок, вона не читає книжок, – говорив він, підсовуючи мені коробку морфію, справжню мрію столичного наркоші. – Совіти не були пуританами. Це була справжня еліта. Тільки вибрані, лише вибрані мали право на трах. А що вибраність? Гроші. Ось це маленьке дебілкувате створіннячко – мрія. Воно окрім кукурудзяної чи манної каші не потребує нічого.

– Зося, по-моєму ти мене з кимось сплутав. – Нудна хвиля, моторозна і приємна хвиля приходу відділяла мене все далі, як човен відносить буря. Зося виникав, кумедно вимахуючи ручками на горизонті. Несподівано він зробився реальним, як прозора паперова калька.

– Ти повинен мене зрозуміти, Алекс. Ти повинен розуміти різницю у віці, дорогий, – Зося багатостраждально закотив під лоба очі. – Я втомився. Я старію. Ти ще у своєму віці не знаєш, що таке печінка і як довго відшукувати член в штаних, щоб його устроїти в дірку, яка від тебе ще, на всі земні капості, ховається за непробивний фінансовий мур.

– По-моєму, ти забув уже, де знаходиться твоя, – я не знайшов нічого кращого, як відповісти саме так.

– Слушно, – Зося постукав зігнутим пальцем по черепку. – Розумієш, все знаходиться тут. Всі проблеми.

Голка занишпорила у пошуках вени. Зігнулася, поповзла назад, знову захід. Нарешті Зося жаско видихнув. І продовжив:

– Добра доза морфіну перетворює тебе або на надчуттєвий апарат, або навпаки. Це навпаки трапилося зі мною. Весь мій життєвий досвід викристалізувався за допомогою опіатів.

– Угу... – Я вже був у стані логічного дебілізму але спромігся його дістати. – Ну а як дівчатка? Куди ти їх подінеш?

– Я скоро повернуся. Повернуся переможцем і іменинником, – виголосив Зося.

– На твоє сімдесятиліття, Зося, я подарую тобі упаковку наймодерніших памперсів.

– Це що авангард, Алекс?

– Блін, ти дійсно зробився старим. Це зараз називається модерном.

– Куди-куди...

– Зося, з педофіла ти перетворився на старого торчка, – резонно заявив я.

– А що толку з цих сцикавок. За рік-два цицьки їхні обвиснуть, очі вилиняють, шкіру роз'їсть целюліт, а п'яти порепаються, як висохла глина. А тут... Тут мрія...

Ось так ми розважалися. Іноді Зося відволікався на свої лікарські обов'язки, після чого трупарня закладу поповнювалася, – це я чув на слух, по виску незмащених металевих, сталюого кольору дверях. Якось він завів:

– Ти пам'ятаєш Фармагея?

– Того самого... – кволо потягнув я, видивляючись діру у своїй свідомості.

Дощі лили четвертий день, перетворивши на острів у багні наш притулок. У такі години Зося любив залізти на тепле горище і дивитися осклілим водянистим поглядом на шпиль католицького собору, зовсім як кіт. Тоді Зося робився романтичним, і новонабута посадкова усмішка та цукрове задоволення зникали з його обличчя.

– Так. Того. Ну славний малий. Але він допускається помилок. Фармагей полюбляє мажорних бабів. Породистих, як англійські кобили. Ти не знаєш, що його тримало з Тоцьким? Тоцький ще той хват. Вище десяти років не брав. Що за прелесть. Дівчатка і хлопчики семи-десяти років. Сама невинність, безпорадність. Відкриті ротики, губки, простягнуті ручки. І тут... Ти закон життя, ти вчитель, ти все. Ніколи себе не відчував Богом, Алекс? Ну, хоча б його помічником. Нічого поганого, то лише уява, уява.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (<http://www.litres.ru/oles-ulyanenko/kviti-sodomu/?lfrom=362673004>) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.